

Namítal-li zástupce stížnosti při ústním líčení vadnost řízení v tom směru, že vyjádření zemědělské rady českého odboru ze dne —, jehož se nař. rozhodnutí dovolává, nebylo stěžující si pokladně sděleno, aby se o něm vyslovila, nemohl se nss touto námitkou zabývat, jelikož v písemné stížnosti není obsažena (§ 18 zák. o ss.).

Jsou-li však podniky, v nichž řízení zřizenci jsou zaměstnání, převážně rázu zemědělského a lesního, pak není ani v rozporu se zákonem, když úřad vyvodil z toho důsledek, že zaměstnanci ti jsou pojištěnci zemědělskými a lesními a že tudíž pro jich pojištění příslušna jest zemědělská okresní nemocenská pokladna.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1425.

Nemocenské pojištění dělnictva: K pojmu zemědělství po rozumu § 12, odst. 2 zák. z 15. května 1919 č. 268 sb. z. a n., resp. zák. z 22. prosince 1920 č. 689 sb. z. a n.

(Nález ze dne 16. června 1922 č. 8656.)

Věc: Okresní nemocenská pokladna v Kroměříži (adv. Dr. R. Rábl z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. Fr. Janošík) stran pojistné příslušnosti nemocenské.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Ve sporu mezi okresní pokladnou nemocenskou a zemědělskou pokladnou nemocenskou v Kroměříži vyslovila zemská správa politická v Brně rozhodnutím ze dne —, že pro osoby pojistně povinné, zaměstnané v arcibiskupské květné zahradě v Kroměříži a v parku resp. zahradě ve Zb., patřící tamějšímu cukrovaru, příslušnou jest okresní zemědělská pokladna nemocenská v Kroměříži. Okůvodněno bylo rozhodnutí tím, že dle výsledku provedeného šetření slouží arcibiskupská květná zahrada v K. kromě příslušných sadů pro obecnost, k pěstování ovoce, zeleniny, kukuřice, zemáků, cibule a jiných rostlin, jakož i k zušlechťení ovocných stromů a keřů, a to i pro potřebu dvorní domácnosti, a že podobně vedená zahrada (park) ve Zb. slouží v první řadě k zásobování zeleninou a ovocem rodin majitelů cukrovaru, zbytek pak zeleniny a ovoce odprodává se úředníkům cukrovaru nebo i ve veřejném prodeji. Zmíněné podniky dlužno pokládati za zemědělské i osoby v nich zaměstnané dlužno pojistiti u zemědělské nemocenské pokladny.

Odvolání, jež podala okresní nemocenská pokladna v K. z tohoto rozhodnutí ministerstvo sociální péče výnosem ze dne — nevyhovělo vzhledem k správnosti důvodů rozhodnutí v odpor vzatého, dokládajíc, že dotčené objekty v K. a ve Zb. nutno považovati za podniky čistě zemědělské, neboť tvoří součást zemědělských podniků a jsou též zemědělským způsobem vedeny.

O stížnosti uvážil nss toto:

Řešení sporu o příslušnosti zmíněných dvou nemocenských pokladen závisí na zodpovězení otázky, zdali pojištěnci, o něž jde, jsou pojištěnci zemědělskými a lesními ve smyslu § 12, odst. 2 zákona ze dne 15. května 1919 č. 268 sb. z. a n., resp. zákona ze dne 22. prosince 1920 č. 689 sb.

z. a n., t. j. zdali jsou zaměstnání v podnicích zemědělských a lesních čili nic.

Z tohoto hlediska vycházel i žal. úřad, když vyslovil, že jak květná zahrada v K., tak i park ve Zb. jsou podniky čistě zemědělskými. Stížnost skutkovou podstatu nař. rozhodnutí po této stránce popírá, tvrdíc, že nejde o zemědělské podniky, poněvadž nejsou věnovány zemědělství, nýbrž slouží jednak k osvěžení návštěvníků, k okrase města a k povznesení zdraví obyvatelstva, jednak pro pohodlí a zdravotní osvěžení majitele a jeho rodiny.

Nss stížnost neuznal důvodnou.

Podle zásad národního hospodářství spadá v pojem zemědělství — pokud nejde o podniky, jež by bylo snad posuzovati dle ustanovení živnostenského řádu, což stížnost zde netvrdí — veškeré vzdělávání, t. j. využitkování půdy k výrobě rostlinných surovin.

Se zřetelem na tento účel zemědělství jest pro posouzení povahy konkrétního objektu účelu tomu sloužícího bez jakéhokoliv významu, zdali rostliny na objektech těch pěstované a tvořící tedy jejich výtěžek, slouží bezprostřednímu hmotnému zájmu vyrabitele či prostřednictvím obchodu hmotným potřebám třetích osob, anebo zdali se pěstují rostliny, jež takového užítu neposkytují, nýbrž slouží k osvěžení, okrase, povznesení zdraví, tudíž účelům estetickým a hygienickým, a nezáleží pak na tom, zdali pěstování rostlin se děje pomocí zahradnických sil, ve školách odborných zvláště zdokonalených a po živnostensku vyučených.

Za těchto okolností jest pak lhostejno, jakého rozsahu jest plocha, jež slouží jednak za park okrašlovací, jednak k pěstování rostlin hmotný užitek poskytujících, a jest proto bezdůvodnou i námitka stížnosti, jež spatřuje podstatnou vadu řízení v tom, že nebyla žal. úřadem zjištěna výměra plochy obou parků sloužící účelům osvěžení návštěvníků.

Vysloveno-li tudíž ministerstvo sociální péče nař. rozhodnutím, že dotčené objekty v K. a ve Zb. sluší považovati za podniky čistě zemědělské, nemohl nss v tomto výroku spatřovati nesprávné posouzení věci, ani neshledal, že by nař. rozhodnutí založeno bylo na vadném řízení, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1426.

Stavební právo (Čechy): Bylo-li povolení ke stavbě dáno pod odkládací podmínkou, nesmí se stavbou býti započato, dokud podmínka nebyla splněna, jinak by šlo o přestoupení předpisu § 40 stav. z. pro Čechy.

(Nález ze dne 17. června 1922 č. 8473.)

Věc: Alois a Marie B. v U. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran příkazu demoličního.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem ze dne — zamítla městská rada v Unhošti, když st-lé jako stavebníci nevydali reversu od nich obcí žádaného, žádost st-lů za povolení přestavby stodoly na stavební parc. č. kat. —, a opírajíc se o § 127, odst. 2 stav. ř. vyzvala je, aby stavbu předsevzatou s porušením § 40 stav. ř. do 14 dnů zbořili.